

ening", hvorhos hun anfører, at hun for 1897 har faaet et lille Legat paa 17 Kr. 50 Dre. Efter at have faaet Afslag fra Krigsministeren paa et lignende Andragende beder hun nu om Rigsdagens Bistand til at faa en aarlig Understøttelse af Statskassen. Hendes Trang og Værdighed bevidnes — foruden af Generalmajor Baumann — af Pastor Wittelsen ved Trinitatis, der begge varmt anbefale Andragendet.

Udvalget foreslaar Andragendet henvist til Krigsministeren, for saa vidt angaar Understøttelse til det ukonfirmerede Barn.

II. Fra Bestyrelsen for Grenaa Fiskeriforening samt en Del Kattegatsfiskere om, at Staten vil overtage og forbedre Grenaa Havn, samt om Nedsættelse af Havneafgifterne sammesteds. (Indbragt den 18de Oktober 1897 af Folketingsmanden for Randers Amts 5te Valglæbs, N. Pedersen.)

Efter at „Grenaa Fiskeriforening“s Bestyrelse i Februar 1897 havde henvendt sig til Grenaa Havns Bestyrelse om, hvorvidt denne vilde eller kunde overkomme det Arbejde, som nødvendigvis snarest maatte iværksættes for at skabe nogenlunde betryggende og hensigtsmæssige Havneforhold for den store Fiskeriflotille, der søger til Grenaa Havn, fik den paa sin Henvendelse det Svar, at Kommunen saavne økonomisk Gyde til at afholde de dermed forbundne Bekostninger. Fiskeriforeningens Bestyrelse indgav da i Marts Maaned et Andragende til Regeringen om, at den vilde tage Sagen i sin Haand, ligesom ogsaa Grenaa Byraad samtidig androg om det samme. Andragendet blev aflaaet. Da Sagen imidlertid er af overordentlig stor Betydning for de paagældende Fiskere, henvende de sig nu til Rigsdagen i det Haab ved dens Bistand at faa deres Ønske opfyldt, idet de betone, at et eventuelt Havneanlæg ved Anholt ikke vil være egnet til at afkræfte eller endog blot svække Grenaa Havns Betydning for de danske Fiskeres Virksomhed i Kattegat. Ifølge sin naturlige Beliggenhed er nemlig Grenaa Havn i al Almindelighed af overordentlig stor Betydning som Tilflugtshavn, Handelsplads m. m. for de mange Fiskere fra Landets forskellige Egne, der næsten hele Maret rundt drive Fiskeri navnlig i den vestlige Del af Kattegattet, mellem Læsø, Fornæs og Anholt. Betraget som egentlig Tilflugtshavn har Havnen sin ganske særlige Betydning under Kulingsvejr med østlige Vinde. Af de Fiskerifartøjer, der under saadanne Forhold befinde sig i Nærheden af Anholt, ville enkelte, som ere højt nok i Farvandet, ganske vist kunne arbejde sig op og nyde godt af det Lø, som denne Ø afgiver, men alle andre, der ligge paa Fiskepladserne herfra og Vest paa, helt over mod Syllands Østbyst, og som med disse Vejrforhold ikke kunne krydse op i Lø af Anholt, ere henviste til at søge Beskyttelse paa Syllandskysten. For disse sidste findes der imidlertid ikke et eneste Sted paa Strækningen fra Dimfjorden til Ebeltoft Vig, hvor der er Tale om at finde Lø uden netop i Grenaa Havn. Dette er ikke alene gældende nu for Tiden, men vil fremtidig, saa længe der er Tale om Fiskeri i Kattegattet, vedblive at være gældende, og Grenaa Havn maa derfor rettest kunne karakteriseres som et baade i Nutid og i Fremtid uundværligt Støttepunkt og en aldeles nødvendig Sikkerhedsforanstaltning for Kattegatsfiskerne. Forholdet er imidlertid desværre det, at der ved Grenaa Havn klæber Skavanker, der bevirke, at Sikkerheden og i det hele taget Nytien for Fiskerne langt fra er saa fuldkommen og af den Værdi, som den kunde og burde være. Den Skavank, der rummer den største Fare og Hindring, er den stadige og mere og mere og mere og mere sig gribende Tilstand samt den deraf følgende Mangel paa et sikkert og stabilt Sejlløb til Havnen. Der er her selvfølgelig kun Tale om Fare ved Besejlingen af Havnen under Paalandskuling, nemlig Wind fra N. O. gennem Øst og om til Syd, og den med de mellemliggende Vinde forbundne svære Paalandsfj, men det er netop ogsaa under disse Vejrforhold, at Kattegatsfiskerne trænge til og ligefrem ikke kunne undvære Grenaa Havn som Tilflugtssted. Vanddybden uden for Havnemundingen er, samtidig med at Sejlløbet baade hvad Retning og Dybde angaar er højest variabelt, som Følge af Tilstanden gennemgaende aftagen saa betydeligt, at det med Paalandskuling og Paalandsfj, da alt i en vid Omkreds staar i Graad, selv om Dagen er forbundet med Fare for Liv og Gods at holde paa denne Havn; thi hvis Fartøjet, foranlediget af den utilstrækkelige Vanddybde, ved at hugge mod Grunden eller ved at komme under et Braad, taber Stryet eller pludselig gøres til Havavis, da er det alene Tilfældet, der raader for, om Resultatet bliver Forlis eller ikke. Om Natten er det selvfølgelig forbun-